

Пролог

Варто мені заплющити очі — й одразу починають програватися спогади, повертаючи мене до самого початку.

Кілька сторінок перегортається, коли до книгарні заходить він. Одягнутий у джинсову куртку із закоченими рукавами та білий светр під низом. Це вже третій його візит, відколи я почала працювати тут два тижні тому. Його звуть Сем Обаяші, мій однокласник на заняттях з англійської. Я видивлялася у вікно всю свою зміну, гадаючи, чи завітає він знову. Якось так склалося, що ми ще жодного разу не розмовляли. Він просто оглядає книжки, поки я обслуговую покупців або ж поповнюю полиці. Не знаю, чи він щось шукає, чи йому просто подобається атмосфера в книгарні, чи, може, він приходить побачитися зі мною.

Я саме знімаю книжку з полиці, міркуючи, чи він знає моє ім'я, коли помічаю через прогалину проблеск карих очей, які дивляться на мене з іншого боку. Тиша западає на незручно довгу мить. Він усміхається й от-от має щось сказати... але я засовую книжку на місце поміж нас,

перш ніж він устигає це зробити. Підхоплюю ящик і поспішно заходжу в підсобку. *Та що зі мною не так? Чому я не всміхнулася у відповідь?* Подумки сварячи себе за втрачену нагоду, я набираюся рішучості, щоб повернутися та познайомитися з ним. Однак, коли я виходжу з підсобки, його вже немає.

На прилавку знаходжу дещо нове — цвіт сакури, складений із паперу. Я покрутила його в руках, милуючись роботою.

Це Сем залишив?

Якщо не баритися, я досі можу його наздогнати. Проте варто мені вибігти за двері — усе розчиняється, я опиняюся посеред галасливої кав'ярні на розі Третьої вулиці майже двома тижнями пізніше.

Круглі столики виринають із дерев'яної підлоги, підлітки гуртуються довкола них, роблячи фотки й попиваючи з керамічних чашечок. На мені дещо завеликий светр, вичесане русяве волосся заколото на потилиці. Чую голос Сема, перш ніж він трапляється мені на очі. Приймає чиєсь замовлення за стійкою. На його плечі спадає темне волосся. Можливо, це через фартух, але він здається вищим із-за стійки. Я прямую до столика в дальньому куті кав'ярні, де кладу свої речі. Неквапливо розкладаю зошити, взиваючи сміливість наважитися підійти до нього, хоча б щоб замовити каву. Проте, коли я відриваю погляд від столу, він уже стоїть поруч, тримає чашечку гарячого напою в руках.

— Ой... — мене лякає його раптова поява. — Це не моє.

— Так, я знаю, ти замовляла її минулого разу, — каже Сем, усе одно ставлячи чашку на стіл. — Лате з лавандовим медом, правильно?

Я здивовано споглядаю чашечку, потім — стійку, біля якої крутиться чимало людей, а тоді знову переводжу очі на нього.

— Мені там розрахуватися?

— Та ні, — сміється він. — Тобто коштом закладу. Не переймайся.

— Ох.

Западає тиша. *Ну скажи щось, Джулі!*

— Якщо бажаєш, можу принести тобі чогось іншого, — пропонує він.

— Ні, це підійде... тобто... дякую.

— Немає за що, — каже він далі, усміхаючись і просуваючи руки в кишені фартуха. — Тебе ж звати Джулі, правильно? Я Сем.

З останніми словами він указує на нашивку з іменем.

— Я знаю, ми з тобою в одній групі з англійської.

— Точно. Ти вже завершила читання?

— Іще ні.

— Поталанило, — зітхає він. — Я теж.

Знову мить тиші. Від нього легенько віє корицею. Ми обоє не знаємо, що сказати. Я озираюся в приміщенні.

— У тебе зараз перерва?

Сем дивиться на стійку, потираючи підборіддя.

— Ну, менеджера сьогодні немає, тому можна сказати, що так.

Самовдоволена усмішка.

— Певна, що ти на неї заслуговуєш.

— Це вже п'ята за сьогодні, але хто їх там рахує?

Ми сміємося разом. Мої плечі трохи розслабляються.

— Ти ж не проти, якщо я сяду поруч?

— Звісно...

Я відсовую свої речі вбік, звільняючи йому стілець.

— То ще раз: звідки ти приїхала? — запитує Сем.

— Із Сієтла.

— Чув, що там постійно дощить.

— Так, є таке.

Я усміхаюся, ми сидимо разом, наша перша розмова. Обговорюємо школу й заняття, різні дрібнички з наших життів: він має молодшого брата, любить документальні фільми про музику, грає на гітарі. Час від часу його очі метаются по кімнаті, ніби він теж нервується. Але вже за кілька годин ми сміємося, немов давні друзі. Надворі починає заходити сонце, відкидаючи промені через вікно. Його шкіра майже золотава в такому світлі. Цього важко не помітити. Ми розриваємо погляд й усвідомлюємо, скільки сплинуло часу, тільки коли у дверях з'являються друзі Сема, кличучи його на ім'я.

Дівчина з довгим білявим волоссям кладе руку на Семові плечі, обіймаючи його ззаду.

— А це хто? — її погляд ковзає по мені.

— Джулі, нещодавно сюди переїхала.

— Ага... і звідки ж?

— Із Сієтла, — відповідаю я.

Вона не спускає з мене очей.

— Це моя подруга Тейлор, — каже Сем, плескаючи по руці, що досі лежить на його плечі. — Ми збиралися піти в кіно. Моя зміна закінчується за годину. Ходи з нами.

— Там показують психологічний трилер, — зауважує Тейлор. — Тобі навряд чи сподобається.

Ми презираємося. Не знаю, чи вона навмисно грубить. На столі вібрує мій телефон — я помічаю, котра зараз година. Таке відчуття, ніби виринула з мрійливого сну.

— Нічого, мені все одно, напевно, варто повертатися додому.

Щойно я підводжуся з-за столу, Тейлор одразу займає моє місце. Цікаво, чи між ними щось є. Я махаю на прощання, а втім, перш ніж піти, підходжу до стійки. Коли думаю, що Сем не дивиться, дістаю з наплічника паперову квітку й залишаю її поруч із касою. Я цілий тиждень переглядала уроки, як скласти цвіт сакури — такий самий, як знайшла в книгарні. Проте для моїх невмілих рук це виявилось заважким. Лілію було скласти легше.

Я застібаю наплічник і поспішно виходжу через двері кав'ярні, наступної миті я вже сиджу на ґанку свого дому, розглядаючи газон. Уранішня роса ще досі встеляє траву. Під'їжджає машина Сема з опущеним вікном. Він написав мені минулого вечора:

Привіт. Це Сем. Я щойно отримав водійське посвідчення!

Хочеш, підкину до школи завтра?

Можу забрати тебе дорогою туди.

Я сідаю на пасажирське місце й зачиняю двері машини. У ніс мені вдаряє приємний аромат цитрусових і шкіри. *Це в нього одеколон?* Сем поправляє свою джинсову куртку, поки я пристібаюся. USB-кабель тягнеться від стереосистеми до його телефона в підскляннику. На фоні лунає якась пісня, але я її не знаю.

— Якщо бажаєш, можеш змінити музику, — каже Сем. — Ось тут, під'єднай свій телефон.